

dem at faa Højesteretsdommen i en samlet Dom med nogle Bemærkninger, som i kort Resumé giver Begrundelsen for Højesterets Resultater. Den offentlige Voterings Fortrin maatte da navnlig paaberaabes af Hensyn til Juristerne og specielt Sagførerne, og navnlig for de Højesteretssagførere, der har haft med Sagerne at gøre. Dette har naturligvis nogen Vægt; men jeg maa dog sige, at Ønsket om at faa noget fyldigere Præmisser for Højesteretsdomme er blevet imødekommet i de senere Aar i en bevidst Bestræbelse fra Rettens Side for at gøre Præmisserne mere udførlige og oplysende, end de var tidligere. Dernæst gælder det for de særlig interesserede, Juristerne, at de ved at læse f. Eks. de Referater fra Højesterets Praksis, som findes i Tidsskrift for Retsvidenskab, ogsaa vil kunne faa et ret fyldigt Indtryk af, hvorledes Voteringen har været i Højesteret.

Medens der altsaa efter min Mening ikke kan anføres afgørende Grunde for den offentlige Votering, er der paa den anden Side en Række Grunde, der taler imod den. De to ærede foregaaende Ordførere har allerede nævnt Hensynet til Rettens Enhed og dens Dommers Enhed, der kunde gaa tabt. Jeg maa sige, at jeg tillægger ikke dette Argument nogen særlig Betydning, fordi man jo ved, som det ofte er fremhævet, at selv om det hedder, at „Højesteret har talt“, kan det meget godt være, at der har været endogsaa en meget stærk Dissens indenfor Højesteret. Det ved Folk, saa det anser jeg ikke for at være noget særligt afgørende Modargument.

Man har ogsaa anført mod den offentlige Votering, at de enkelte Dommere bliver stillet isoleret og mere udsat for Kritik, maaske ogsaa for Ros i Pressen og andre Steder i Offentligheden, hvorved de vilde kunne komme til at staa paa en udsat Post og maaske ikke altid vilde være uimodtagelige for Indflydelser i den ene og den anden Retning. Her har det ene af de 2 Kommissionsmedlemmer, der udgør Flertallet, Højesteretssagfører Bache, sluttet sig til den Opfattelse, at det var noget, der kunde anføres med Vægt mod den offentlige Votering. Det fremhæves navnlig af Højesteretssagfører Bache — og vist ogsaa fra den anden Side —, at under urolige Forhold kunde en saadan Isolering af de enkelte Dommere og Fremstillingen af de enkelte Dommere overfor Offentligheden virke uheldigt, og det kan vist ikke benægtes, at der kan være noget i det. Men det er for mig dog heller ikke det afgørende.

Et langt mere vægtigt Argument mod den offentlige Votering finder jeg i rent praktiske Grunde. Det er givet, og det indrømmes fra alle Sider, at den vil bevirke et meget stærkt forøget Arbejde. Thi alle er jo enige om, at det kan ikke gaa til paa den Maade, at efter at Proceduren er sluttet, giver hvert enkelt Medlem for sig sig til at fremkomme med sin Motivering og sin Afgørelse, Retten maa ligesom nu trække sig tilbage og overveje, der maa finde en foreløbig Forhandling Sted mellem Dommerne og foretages en hemmelig Votering, og saa kommer man bagefter og gengiver det samme for aabent Tæppe. Det er klart, at alene Udarbejdelsen af den formelle Fremstilling og den mere udførlige og indgaaende Forberedelse, der maa finde Sted, naar hver enkelt Dommer skal tale offentlig, vil medføre et betydeligt forøget Arbejde. Og naar Højesteret allerede, som Forholdene er nu, er meget optaget med Arbejde, vil det altsaa betyde, at enten maa man gaa til en meget betydelig Forøgelse af Højesteretsdommernes Antal, hvad jeg finder uheldigt, og hvad de økonomiske Forhold heller ikke opfordrer til, eller ogsaa maa man gaa den Vej at nedsætte Antallet af Dommere i hver enkelt Højesteretssag, saaledes som jeg ogsaa hørte det ærede Medlem Hr. Rytter tog Ordet for, endog lige ned til 5, men jeg maa rigtignok give den ærede Ordfører for Socialdemokratiet Medhold i, at skal vi overhovedet til at indskrænke Antallet af Højesteretsdommere i den enkelte Sag, uden at rokke for meget ved Højesteretsdommernes Autoritet, er 7 det mindste Tal, vi kan naa ned til; men jeg er nærmest stemt for, at vi bliver staaende ved det nuværende Tal af 9. Ingen af disse Ting vil dog være heldig, hverken den store Forøgelse af Arbejdet eller af Dommerne og heller ikke en væsentlig Nedsættelse, i hvert Fald ikke en væsentlig Nedsættelse af de deltagende Dommers Antal.

Naar man henviser til Norge som et Eksempel paa et Land, hvor man har offentlig Votering, maa jeg sige, at jeg synes, Sporene fra Norge skræmmer i betydelig Grad. Antallet af Højesteretsdommere er i Norge gaaet op til 23, hvoraf ganske vist en stor Del konstituerede, medens vi hernede kan klare os med 13. Og medens man i Norge efter de Oplysninger, der findes i Bilagene, i 1924 havde over 1 200 Restancesager, har man i Danmark i de senere Aar ved Højesteret ikke en Gang haft 200 Restancesager. Den norske Højesteret har altsaa en halv Snes Dommere mere og er tilmed delt i to Afdelinger, men den har alligevel ikke